

LBRIS

We know
books

Alec Blenche

Cronicile Pădurii

Protectorii pădurii

ilustrații de Alexia Udriște

LBRIS

We know

Carvin cel Roșu

Undeva, în spatele pădurii de mesteceni, chiar în inima muntelui, există o porțiune de pădure numită Hora Brazilor. I se spune așa datorită copacilor care au crescut într-un cerc închis, de parcă ar fi dorit să protejeze ceva de lumea din afară. Și, pentru un străin, acest loc poate să nu însemne mare lucru. Însă locuitorii pădurii știu foarte bine ce s-a întâmplat de fapt acolo și ce importanță deosebită are Hora Brazilor în continuare.

Cu mult timp în urmă, acesta a fost locul în care Carvin, regele pădurii, a fost încoronat după ce reușise să-și întrecă în confruntare directă toți adversarii. Carvin erau un cerb roșu înalt și foarte puternic, dar cea mai importantă calitate a sa era curajul. Era neînfricat. Nimic nu îl speria, nici lupii, nici râșii, nici măcar vânătorii, cu atât mai puțin alți cerbi care și-ar fi dorit să conducă ei pădurea. Și fuseseră mulți pretendenți.

Așa cum e obiceiul pădurii, Carvin a trebuit să-și înfrunte rivalii în întrecerea vitejiei. Cerbi din toate colțurile pădurii, din cele mai îndepărtate locuri, au venit să-și încerce norocul, fiecare dornic să învingă în competiția pentru a deveni noul rege al pădurii. Se povestește că au fost acolo cerbi lopătari cu coarnele lor ascuțite și puternice, cerbi cu coadă albă, nu prea mari, dar foarte rapizi, renumiții și rarii cerbi de apă care, deși mai mici decât alții, sunt foarte buni înotători, cerbi pătați, cerbi antilopă, cerbi moscați, frumoșii cerbi axis, cerbi cu coadă lungă, cerbi cu coadă neagră, cerbi de mlaștină sau masivii cerbi ai lui David. Iar Carvin a trebuit să se întrecă cu toți pentru a rămâne în frunte. Avea însă un avantaj pe care niciunul din concurenții săi nu îl avea: curajul. Era neînfricat.

Întrecerea consta în trei probe una după alta, traseul fiind ales în așa fel încât, odată ce intrai în concurs, nu te mai puteai întoarce înapoi; fie mergeai până la capăt, fie renunțai pe drum. Astfel, toată pădurea știa că primul cerb care trecea ultima probă avea să fie noul rege. Prima provocare a fost traversarea Râpei Negre, numită astfel după caprele negre, singurele care pot trăi și umbla pe marginile abrupte ale prăpastiei de la poalele muntelui. Cerbii au trebuit să se cațăre cu atenție pe o latură a versantului și să treacă pe partea cealaltă cât mai repede. Carvin nu era cel mai bun cățărător dintre ei, fiindcă în asta excelau cerbii mai mici și mai agili, însă era singurul căruia nu îi era deloc frică. Așa că a pornit hotărât înainte, fără să privească în urmă. Și, în timp ce restul se mai opreau să-și tragă sufletul sau să-și mai potolească teama, Carvin pășea ușor, dar cu siguranță, înainte. La un moment dat, o piatră i-a alunecat de sub copită și era cât pe ce să cadă în prăpastie. Însă nici nu s-a uitat în jos, nu a tresărit, nu a scos niciun sunet. S-a echilibrat rapid și a continuat să meargă mai departe. Bineînțeles că a ajuns printre primii, urmat de cerbii mai mici și în final de câțiva mai mari. Restul nu avuseseră curaj să se înhame la această provocare, renunțând înainte de a începe.

A doua probă a fost și mai dificilă. Toată pădurea se temea de furia albinelor sălbatice și nimeni nu ar fi îndrăznit să le deranjeze. Din când în când se mai auzea de câte un urs tânăr și novice care ar fi încercat să fure din mierea lor, regretând amarnic după aceea. Deși micuțe și aparent inofensive, albinele erau o forță cu mii de ace ce se putea năpusti asupra oricărui intrus care ar fi avut trufia de a se apropia de stupul lor bine păzit. Astfel, numai cerbii care reușeau să guste din mierea albinelor sălbatice puteau trece mai departe în concurs. Dintre cei zece rămași în cursă, doi renunțaseră de îndată, iar restul tremurau la gândul înțepăturilor dureroase. Nu și Carvin însă.

Și adevărul era că toți așteptau de la el să facă prima mișcare. Cerbul roșu s-a oprit mai întâi pe malul râului, unde s-a tăvălit cu răbdare în nămolul gros. A așteptat apoi o vreme în bătaia soarelui, pentru ca noroiul să i se usuce pe blană, după care a apucat-o cu încredere spre stupul albinelor. Restul cerbilor l-au urmat precauți. Unii l-au imitat și s-au scăldat și ei în nămol, alții n-au înțeles rostul mozo-lirii, așa că s-au mulțumit să se țină aproape în urma lui. Odată ajuns în fața stupului construit cu atenție de albine într-o scorbură adâncă, Carvin s-a oprit un pic și a privit neclintit. Albinele se alertaseră deja și se pregăteau de zor, zumzâind cu putere în interiorul copacului. Doar acel sunet înfricoșător era de ajuns pentru a avertiza orice animal să stea cât mai departe, însă toate acestea nu îl puteau speria pe Carvin. După câteva momente, s-a apropiat hotărât și, fără să se gândească prea mult, și-a vârat capul în scorbură întunecată, a prins cu dinții o bucată din fagurele dulce și a tras-o afară. Deodată, un nor negru l-a acoperit amenințător. Mii de albine încercau să-l înțepe din toate părțile, însă nămolul, acum bine uscat, se lipise de pielea sa ca o armură tare și deasă. Astfel, doar o parte mică dintre înțepături își atingeau cu adevărat ținta. Indiferent la toate acestea, de parcă cineva l-ar fi masat blând pe spate, Carvin s-a întors încet și a pășit mai departe înconjurat de norul negru. Cum albinele erau ocupate cu cerbul roșu, restul cerbilor au înșfăcat și ei în grabă câte o bucată de fagure și au luat-o la goană fericiți. După o vreme, albinele, văzând că nu au nicio putere asupra cerbului, au abandonat misiunea și s-au reîntors la stup.

Carvin ieșise învingător și de această dată, și la fel și restul cerbilor, datorită vitejiei lui. Însă Carvin nu avea nicio problemă cu asta. El știa că este cel mai curajos dintre toți și că, inevitabil, în final el va fi cel care va câștiga.

A treia probă a fost cea mai grea. Și nu a fost deloc o surpriză faptul că doar cinci cerbi s-au încumetat să încerce, dar și asta tot datorită lui Carvin, care s-a avântat primul spre Câmpia Lupilor Negri, de unde trebuia să aducă o floare de mărăcine. Greutatea probei stătea însă în faptul că mărăcinii înfloreau doar în preajma culcușului lupoaicei Alpha, care în acea perioadă nu se mișca de acolo, protejându-și puii născuți la început de primăvară. Așadar, ar fi fost aproape imposibil pentru un cerb sau orice alt fel de animal să treacă prin preajmă neobservat. Mai mult decât atât, se știe că florile de mărăcine au mulți țepi, iar cel care se încumetă să rupă și să țină în gură o astfel de floare trebuie să îndure durerea fără să scoată măcar un sunet. Știind bine că nu avea nicio șansă să treacă neobservat, Carvin s-a apropiat cu atenție și cu mult curaj de culcuș.

Lupoaica îl pândea din spatele frunzelor uscate. Cerbul știa că era acolo, așa că s-a oprit și a așteptat. Stătea mândru în fața culcușului, oarecum sfidător, ținându-și cu mândrie carnea bogate în sus. Era gata de orice, de orice ar fi fost nevoie ca să ajungă regele pădurii. Profitând de ocazie, ceilalți cerbi s-au furișat cu lașitate prin spatele lui Carvin și au rupt în grabă câte o floare de mărăcine, luând-o la goană spre pădure. Însă în acel moment, de după tufe din câmpie și-a făcut apariția întreagă haită a lupilor negri. Fusese o capcană. Cerbii au aruncat cât colo florile și au început să alerge sperați care încotro, cu lupii îndeaproape pe urmele lor. Noroc însă că au reușit cu chiu, cu vai să ajungă la râu, în care s-au aruncat. Se știe că lupilor nu le place apa; o disprețuiesc la fel de mult cum disprețuiesc și lașii și fricoșii. Așa că au cutreierat o perioadă pe malul râului, în speranța că vor putea ajunge la cerbi, însă până la urmă s-au lăsat păgubași și au făcut cale îtoarsă.

În tot acest timp, însă, Carvin a rămas singur cu lupoaica Alpha ieșită din bârlog. Lupoaica l-a privit îndelung pe cerbul roșu, care stătea acolo în continuare, ținut de pământ de parcă ar fi fost legat cu frânghii invizibile.

11

S-a apropiat încet de el și a început să-și arate colții mari și ascuțiți. Apoi i-a vorbit pe un ton apăsător și grav care ar fi înghețat de groază inima oricărui animal.

– Crezi că poți să vii aici, în casa mea, și să faci ce vrei tu, cerbule? O să-ți arăt eu ce pățesc neobrăzații ca tine.

Carvin o privea în continuare cu atenție, fără să zică nimic.

